

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: multigate, a.s., IČ 25912186**, Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc, **zastoupeného: JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem** se sídlem Kellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12. 2012, č.j. KrÚ 79442/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání právního předchůdce žalobce (gate seven a.s.) potvrdil platební výměr Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 6.4.2012, č.j.8993/2012/OFI/VB, jímž bylo právnímu předchůdci žalobce podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), dle Obecně závazné vyhlášky města Vysoké Mýto č. 3/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“), v souladu se

zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to za období od 1.7.2011 do 30.9.2011 ve výši 613,- Kč, který vznikl jako nedoplatek po použití plateb povinného subjektu v souladu s § 152 odst.1 písm. a) daňového řádu, přičemž poplatková povinnost k místnímu poplatku shora uvedeného druhu činila za shora specifikované období 40.000,- Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), přičemž navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobní body:

Žalobce předně uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, když se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho odvoláním a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Konkrétní námitky, týkající se tvrzené nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která tvoří jeden celek, uvedl v žalobních bodech, které pro přehlednost krajský soud uvádí v následujícím pořadí:

1) Právní subjektivita poplatníka

Předně žalobce namítá nedostatek právní subjektivity na straně jeho právního předchůdce, když s účinností 31. 10. 2012 došlo k zániku právního předchůdce žalobce, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 12. 2012.

2) Předmět poplatkové povinnosti

Žalobce tvrdí, že žalovaný se nedostatečně zabýval jeho odvolacími důvody, porušil ustanovení § 10a, § 11 zákona o místních poplatcích a § 11 odst. 1, 2 a § 89, § 102 a §116 odst. 2 daňového řádu a nesprávně interpretoval ustanovení zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále rovněž „loterní zákon“), zejména ustanovení § 50 odst. 3 posledně citovaného zákona.

Za klíčovou považuje žalobce námitku absence poplatkové povinnosti v tom smyslu, že poplatkové povinnosti podléhá funkčně nedělitelné technické herní zařízení - centrální loterní systém, či každý jednotlivý na něm závislý koncový interaktivní videoloterní terminál. Ust. § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ podléhá každý povolený hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Uvedený zákon v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu,“ přičemž odkazuje na zákon o loteriích. Dle § 4 zákona o loteriích, loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Zákon o loteriích v § 50 odst. 3 stanoví, že ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části I. až IV. upraveny s tím, že v povolení budou všechny podmínky

provozování podrobně stanoveny. Citované ustanovení hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování „jiného technického herního zařízení“, jehož provozování má být dle zákona o místních poplatcích zpoplatněno. Zákon o loteriích neobsahuje pojem „jiné technické zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k jeho provozování tedy zákon o loteriích neupravuje a právní předpisy tento pojem nijak nevymezují. Jestliže je zákonně upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž dle § 10a zákona o místních poplatcích zpoplatněn, a jeho povolování, má být obdobná úprava i pro „jiné technické herní zařízení“, tato však chybí a pojem zůstává nevysvětlen. Má-li být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování „jiného technického herního zařízení“, a rovněž by bylo nutné tento pojem specifikovat, tak jak to zákonodárce činí u pojmu „výherní hrací přístroj.“ Žalobce tak důvodně předpokládal, že jím provozovaná zařízení nepodléhají místnímu poplatku, neboť jejich provozování není Ministerstvem financí povolováno. Správný výklad dle žalobce je takový, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat, a to s ohledem na nesoulad zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích, neboť dle zákona o loteriích nemá Ministerstvo financí pravomoc povolovat provozování jiného technického herního zařízení. Neopravňuje-li žádný právní předpis Ministerstvo financí k vydání rozhodnutí o povolení provozování „jiného technického herního zařízení“, nelze poplatek oprávněně vybírat, neboť by tak bylo konáno v rozporu se zákonem, proto bylo rozhodnutí správce poplatku vydáno v rozporu s § 154 a § 155 daňového řádu. Tento závěr mimo jiné vyplývá i z toho, že zákon o loteriích v § 50 odst. 3 stanoví, že ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v části I. až IV. zákona uvedeny. Na základě tohoto ustanovení jsou povolovány loterie a jiné podobné hry, a herní zařízení, pomocí nichž jsou tyto hry provozovány, jsou obcemi zpoplatňovány. Dle zákona o loteriích tedy Ministerstvo financí povoluje pouze loterie a jiné podobné hry, výherní hrací přístroje, tomboly, kurzové sázky a sázkové hry v kasinu. Argumentum a contrario lze vyloučit pravomoc ministerstva vydávat povolení k provozování „jiných technických herních zařízení“, a pokud jsou zpoplatňovány výherní hrací přístroje, jejichž provozování je povoleno dle zákona o loteriích, měla by zpoplatnění podléhat pouze „jiná technická herní zařízení“, jejichž provozování je povoleno, když zákon o místních poplatcích dokonce vyžaduje, aby tato zařízení byla povolena Ministerstvem financí. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování „jiného technického herního zařízení“, měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad a v souladu se zákonem o loteriích. Nesprávný je proto názor žalovaného, že předmětem poplatku se stává každý Ministerstvem financí povolený koncový terminál, když se jedná o rozšiřující výklad zákona, který není s ohledem na ochranu vlastnického práva možný. Za základní argument „ukazující na nezákonnost rozhodnutí považuje žalobce to, že je Ministerstvem financí povolováno pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, nikoliv provozování technického zařízení, a že k provozování jiného technického zařízení nemá Ministerstvo financí pravomoc.“ Z uvedených důvodů nemohl být interaktivní videoloterní terminál zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“, ten není kompaktním, ani funkčně

nedělitelným technickým zařízením a není schopen sám o sobě sloužit provozování loterií, jak požaduje zákon o loteriích. Interaktivní videoloterní terminál je pouze jednou z částí centrálního loterijního systému a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterijního systému (dále jen „CLS“). Jako další argument k výše zmíněnému závěru o tom, že Ministerstvo financí nemá pravomoc a působnost k vydání povolení k provozování „jiného technického herního zařízení“ (tedy v dané věci interaktivního videoloterního terminálu), uvedl žalobce příklady rozhodnutí Ministerstva financí, kterými se povoluje žalobci provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, když předmětem těchto rozhodnutí je povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry, nikoliv „jiného technického herního zařízení“ nebo jinak pojmenovaného konkrétního koncového zařízení. Ve výroku najdeme sice zmínku o pojmu koncový videoloterní terminál, děje se tak však při popisu pojmu CLS, prostřednictvím něhož je loterie nebo jiná podobná hra provozována. Nelze tato rozhodnutí Ministerstva financí vykládat tak, že by jimi bylo povolováno provozování konkrétních koncových zařízení. V případě, že provozovatel zařízení rozhodne, že bude koncová zařízení provozovat v další provozovně, příp. ve větším počtu, vydává Ministerstvo financí rozhodnutí doplňující, kterým se uvedená rozhodnutí doplňují tak, že Ministerstvo financí pouze schvaluje provozování a umístění nových hracích stanic (terminálů) v následujících herních střediscích. V těchto doplňujících rozhodnutích není obsažen výrok „povoluje“, ale výrok „schvaluje.“ Žalobce rovněž sporoval zákonnost zpoplatnění koncového terminálu, před jeho uvedením do provozu.

3) Porušení ústavních principů

Správce poplatku porušil daňový řád a zásadu zákazu zneužití pravomoci, když si nesprávným výkladem § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích rozšířil svou pravomoc i přesto, že místní poplatek za uvedené jiné technické herní zařízení nelze vybírat. Zaujatý výklad způsobuje porušení zásady zákazu nezákonného vyměrování daní a poplatků. Žalobce spatřuje v napadeném rozhodnutí porušení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť poplatková povinnost byla uložena nad rámec zákona, což odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

4) Nicotnost rozhodnutí

Žalobce je přesvědčen, že se jedná o nicotné rozhodnutí, neboť k jeho vydání podle § 105 daňového řádu nebyl správce daně vůbec věcně příslušný. Platební výměr prohlásil za nesrozumitelný, nejasný a celkově rozporný.

5) Protiústavnost novely zákona o místních poplatcích

Žalobce uvedl rovněž argumentaci protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších

zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolen Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, přičemž žalobce zde uvedl rozsáhlou argumentaci, z které vyvodil závěr, že novela nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla by být zrušena.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Co se týče procesní subjektivity poplatkovou povinností povinné osoby, odkázal se na § 240 odst. 1 daňového řádu.

Replika žalobce:

Žalobce setrval na žalobě a na právním výkladu v ní uvedeném.

Posouzení věci krajským soudem:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. „*ex officio*“, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí

samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím závěrům:

Ad 1. Krajský soud se zabýval otázkou, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodoval o právech a povinnostech existujícího subjektu, neboť v opačném případě byl dán důvod nicotnosti takové listiny. Krajský soud přitom pečlivě zvážil konkrétní okolnosti daného případu, přičemž vycházel zejména z toho, že v napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že by bylo rozhodováno o právech a povinnostech právního předchůdce žalobce, nýbrž z uvedeného rozhodnutí lze vyčíst toliko, že je rozhodnuto o odvolání proti shora specifikovanému platebnímu rozkazu. Rozhodnutí je přitom adresováno JUDr. Tomáši Vymazalovi, který, jak krajský soud zjistil z plné moci předložené v tomto soudním řízení, byl oprávněn zastupovat žalobce: „...ve všech řízeních o odvolání proti platebnímu výměru, kterým je vyměřován poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR podle jiného právního předpisu ...“, přičemž plná moc je datována dne 10.1.2011. Krajský soud proto uzavřel, že s ohledem na to, že z rozhodnutí není patrné, že by bylo rozhodnuto o právech a povinnostech již neexistujícího subjektu, nýbrž lze dle textu dovodit, že bylo rozhodnuto o právech a povinnostech, která přešla na žalobce, a současně s ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno právnímu zástupci žalobce, který disponoval platnou právní mocí pro dané řízení, není dle krajského soudu uvedená žalobní námitka důvodná.

V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích dalších žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ad 2. Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést OZV, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Není sporu o tom, že v daném případě uvedený poplatek byl stanoven OZV v rámci výše zmíněného zákonného zmocnění, přičemž předmětem tohoto poplatku byl provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí. Z ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. částí I. až IV. zákona.

Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení,“ avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka,“ „místní kontrolní jednotka,“ tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterní terminál.“ Pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterní systém (dále rovněž „CLS“), tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí schválilo.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích

a povolené Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím CLS včetně interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS. Jestliže Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. částí I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“.

Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl.ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící k těmž účelům. O tom, že lze regulovat OZV vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona, umístění interaktivního videoloterního systému, případně dalších přístrojů, podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, nemá soud žádných pochyb. Ostatně tento závěr potvrdil i Ústavní soud ve výše citovaném nálezu (Pl.ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011). Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobce splnil ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení mu povinnost vznikla.

Krajský soud tedy nesdílí právní názor žalobce o nesrozumitelnosti právní úpravy. Naopak má za to, že dotčený právní pojem (jiné technické herní zařízení) je vyložitelný za použití standardních výkladových metod, jak prokázáno právě předestřenou argumentací. Vycházel-li tedy žalovaný a správní orgán prvního stupně při své rozhodovací činnosti z premisy, že předmětem dotčené poplatkové povinnosti je každé jednotlivé povolené koncové zařízení (IVT), pak postupoval v souladu se zákonem o místních poplatcích a v souladu se zákonem o loteriích. Nad rámec uvedené argumentace krajský soud doplňuje tu podstatnou okolnost, totiž že v případě akceptace toho právního názoru, že předmětem poplatku je pouze celý CLS, by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli

jako poplatníky, když by poplatek ve stejné výši hradili provozovatelé CLS s různým počtem provozovaných koncových videoloterních terminálů (IVT). Takový výklad krajský soud pro jeho diskriminující důsledky odmítá.

Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, zda již jen povolením jeho provozu, či až jeho uvedením do provozu, uvádí soud následující. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb.: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu 15).“ Citované zákonné ustanovení nevzbuzuje podle soudu žádné pochybnosti, resp. umožňuje toliko jediný výklad, a to že předmětem poplatkové povinnosti je každé Ministerstvem financí povolené jiné technické herní zařízení, bez ohledu na to, zda je, či není provozováno. Pokud by měl obstát výklad žalobce, že totiž předmětem poplatku je až provozované povolené technické herní zařízení, muselo by být zákonné ustanovení formulováno jinak. V uvedené podobě lze slovo „provozovaný“ vztáhnout toliko k výhernímu hracímu přístroji, tedy u jiného technického herního zařízení postačí, aby bylo povoleno Ministerstvem financí. Soud si je samozřejmě vědom toho, že ve shodě s ÚS je jazykový výklad pouze prvotním přiblížením se k textu zákona, ovšem pokud je text zákona jasný, srozumitelný a nevzbuzující pochybnosti, výklad jazykový plně postačí. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každé povolené technické herní zařízení (koncový terminál) žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, nijak nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a žalobci uložily pouze povinnosti dle zákona a na jeho základě.

Ad 3. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Tedy z důvodu shledání zákonnosti napadeného rozhodnutí krajský soud nesdílí názor žalobce o nezneužití pravomoci a o porušení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Ad 4. K žalobní námitce nicotnosti pro absolutní nedostatek pravomoci se krajský soud již vyjádřil shora, když konstatoval, že rozhodnutí neshledal nicotné, přičemž jeho úvahy ohledně věcné pravomoci jsou rozebrány pod Ad 2.

Ad 5. Nedůvodná je též námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla již vyřešena Ústavním soudem nálezem ze dne 9.1.2013 sp. zn. Pl.ÚS 6/2012, přičemž Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je

vázán uvedeným nálezem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č.j. 2 Afs 180/2004-44; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu soudního spisu nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová